KOHTUJURISTI ETTEPANEK

DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

esitatud 10. novembril 2005 [1]

1. Käesoleva apellatsioonkaebuse ese on Esimese Astme Kohtu (neljas koda) 3. märtsi 2004. aasta otsus, [2] milles jäeti rahuldamata nõue tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") teise apellatsioonikoja otsus, millega oli omakorda jäetud rahuldamata ühenduse kujutismärgi „SIR" omanikust äriühingu ja selles kohtumenetluses apellatsioonkaebuse esitaja Mülhens GmbH & Co. KG (edaspidi „Mülhens") vastulause parfümeeriatooteid ja kosmeetikavahendeid tähistava sõnamärgi „ZIRH" registreerimise taotlusele.

2. Taas arutatakse määruse ühenduse kaubamärgi kohta [3] artikli 8 lõike 1 punktis b reguleeritud segiajamise tõenäosuse tõlgendamist. Apellatsioonkaebus tugineb ainult ühele väitele, mis jaguneb kahte ossa ja puudutab vastavalt kõnesoleva tõenäosuse esinemise väljaselgitamist, võttes arvesse vaidlusaluste kaubamärkidega kaupade teatud turustamisviise, ning Esimese Astme Kohtu varasemates otsustes väljatöötatud reeglit, mille kohaselt võib kaubamärgi kontseptuaalse osa ülekaal neutraliseerida selle foneetilised sarnasused.

3. Samuti on huvipakkuv kohtuotsus, mille tegi 6. mail 2004. aastal ühenduse kaubamärkide kohtu ülesannetes Landgericht Hamburg (Saksamaa) kohtuasjas, milles käsitleti nimetatud ettevõtjate vahelist vaidlust seoses nende samade kaubamärkidega seonduva tööstusomandiõiguse rikkumisega, ning milles rahuldati kaubamärgi „SIR" omaniku nõue kaubamärgi „ZIRH" omaniku vastu, kuna leiti, et kaubamärkide segiajamise tõenäosus oli tõendatud. Kuigi see asjaolu ei ole käesoleva kohtuasja põhiküsimuse lahendamiseks tingimata vajalik, väärib see kaalumist seoses Euroopa kaubamärgisüsteemiga.

1 — Algkeel: hispaania.

2 — 3. märtsi 2004. aasta otsus kohtuasjas T-355/02: Mülhens *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2004, lk II-791).

3 — Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146), mida on muudetud nõukogu 22. detsembri 1994. aasta määrusega (EÜ) nr 3288/94 Uruguay voorus sõlmitud lepingute rakendamiseks (EÜT L 349, lk 83; ELT eriväljaanne 17/01, lk 185), ja nõukogu 19. veebruari 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 422/2004 (ELT L 70, lk 1; ELT eriväljaanne 17/02, lk 3).

I. Määrus ühenduse kaubamärgi kohta

4. Nimetatud määrus nr 40/94 on põhiline õigusnorm käesoleva kohtuasja küsimuste lahendamiseks.

5. Selle artikli 4 kohaselt võivad ühenduse kaubamärgi moodustada „tähised, mida on võimalik graafiliselt esitada, eelkõige nimed, sealhulgas isikunimed, kujutised, tähed, numbrid või kaupade või nende pakendi kuju, kui selliste tähiste põhjal on võimalik eristada ühe ettevõtja kaupu või teenuseid teiste ettevõtjate omadest".

6. Artikkel 8 sisaldab suhtelisi keeldumispõhjuseid, mille hulgas lõike 1 punktis b nimetatakse järgmist:

„1. Varasema kaubamärgi omaniku vastuseisu korral ei registreerita taotletavat kaubamärki, kui:

a) [...]

b) kui identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et territooriumil, kus varasem kaubamärk on kaitstud, võib avalikkus need omavahel segi ajada; segiajamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et kaubamärk seostatakse varasema kaubamärgiga.

[...]".

7. Kuigi määruse nr 40/94 sätted, mis käsitlevad nii nende tööstusomandiõiguste rikkumise juhtude kui ka ühenduse kaubamärkide kohtute suhtes kohaldatavat õigusnormi, kohtuasja põhiküsimust otseselt ei mõjuta, tuleks neid siiski arvesse võtta.

8. Esimese nimetatud aspekti kohta sätestab artikkel 14:

„1. Ühenduse kaubamärgi mõju reguleerivad ainult käesoleva määruse sätted. Muudel juhtudel reguleerib ühenduse kaubamärgi rikkumist siseriiklik õigus, mis käsitleb siseriikliku kaubamärgi rikkumist, X jaotise sätete kohaselt.

2. [...]

3. Kohaldatavad menetluseeskirjad määratakse kindlaks X jaotise sätete kohaselt."

9. Selle kohta oli X jaotise „Ühenduse kaubamärkidega seotud kohtuasjade kohtualluvus ja menetlusnormid" teise jakku „Vaidlused ühenduse kaubamärkide rikkumise ja kehtivuse üle" kuuluva artikli 91 lõikes 1 märgitud, et liikmesriigid peavad määrama oma territooriumil võimalikult väikese arvu „siseriiklikke esimese ja teise astme kohtuid, edaspidi „ühenduse kaubamärkide kohtud", kes täidavad neile käesoleva määrusega pandud ülesandeid".

10. Samas jaotises ja jaos asuva artikli 92 kohaselt,

„Ühenduse kaubamärkide kohtute ainupädevusse kuuluvad:

a) hagid seoses ühenduse kaubamärkide õiguste rikkumisega ja, kui need on siseriiklike õigusaktidega lubatud, hagid seoses õiguste rikkumise ohuga;

b) hagid tuvastamaks, et õigusi ei ole rikutud, kui need on siseriiklike õigusaktidega lubatud;

[...]".

II. Apellatsioonkaebuse taust

A. *Menetletava kohtuvaidluse asjaolud*

11. 21. septembril 1999 esitas Zirh International Corp. ühtlustamisametile taotluse registreerida ühenduse kaubamärgina sõnamärk „ZIRH", ning see taotlus avaldati 3. aprillil 2000 väljaandes *Bulletin des marques communautaires* (Ühenduse Kaubamärgibülletään) nr 27/2000.

12. Kaubad ja teenused, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juunil 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 3, 5 ja 42.

13. 24. mail 2000 esitas ettevõtja Mülhens määruse nr 40/94 artikli 42 alusel vastulause taotletava kaubamärgi registreerimisele kõi-

kide kaubamärgitaotluses nimetatud kaupade ja teenuste osas, milles ta tugines varasemale ühenduse kujutismärgile, milles kasutatakse sõnaelementi „SIR", Nizza kokkuleppe klassi 3 kuuluvate kaupade jaoks, mis vastavad kirjeldusele: „parfümeeriatooted, eeterlikud õlid, kosmeetikavahendid, juukseveed, hambapastad, seebid".

14. Äriühing Zirh täpsustas 2. oktoobril 2000 tema taotlusesse kuuluvaid kauba- ja teenuseliike järgmiselt:

— „seebid; parfümeeriatooted; eeterlikud õlid; kosmeetikavahendid; juukseveed; habemeajamisjärgsed näoveed; beebipuudrid, keha- ja näopuudrid; beebišampoonid ja šampoonid; juuksepalsamid; raseerimispalsamid, -kreemid, -geelid ja -vedelikud; huulepalsam ja -läige; vanni- ja dušigeelid; nahakreemid ja -toonikud; deodorandid ja higistusvastased vahendid; koorimiskreemid näole; juuksekammimispreparaadid; tualettõlid; lõhnaõlid; nahapuhastuskreemid ja -toonikud; nahaniisutusvahendid; naha-, deodorant- ja tualettseebid; ning päikesekaitsevahendid ja päevitusvastased vahendid", mis kuuluvad klassi 3;

— „hügieeni- ja iluhooldusteenused; juuksuriteenused; ilusalongiteenused; kosmeetikaalane uurimis- ja arendustegevus; parfümeeriaalane uurimis- ja arendustegevus", mis kuuluvad klassi 42.

15. Sellegipoolest jäi äriühing Mülhens oma esialgse seisukoha juurde.

16. Ühtlustamisameti pädev osakond jättis vastulause 29. juuni 2001. aasta otsusega rahuldamata peamiselt seetõttu, et ta leidis, et nende kahe märgi vahelised visuaalsed ja kontseptuaalsed erinevused kaaluvad üles nende märkide foneetilise sarnasuse, nii et nimetatud märkide segiajamise tõenäosust ei esine.

17. 10. juulil 2001 esitas nimetatud ettevõtja määruse nr 40/94 artikli 59 alusel ühtlustamisametile vastulausete osakonna otsuse peale kaebuse.

18. 1. oktoobril 2002 jättis ühtlustamisameti teine apellatsioonikoda selle rahuldamata ja kinnitas vaidlusalust otsust, väites peaasjalikult, et kuigi asjaomaseid kaupu ja teenuseid turustatakse samade jaotuskanalite kaudu või samades müügikohtades, kaaluvad nende kahe märgi vahelised erinevused üles nende märkide foneetilise sarnasuse, mis võib esineda teatavates Euroopa Liidu ametlikes keeltes.

19. Selle rahuldamata jätmise otsuse peale esitaski Mülhens tühistamishagi avaldusega, mis registreeriti Esimese Astme Kohtu kantseleis 4. detsembril 2002.

B. *Edasikaevatud kohtuotsus*

20. Hagis piirdus Mülhens ühe väitega määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b rikkumise kohta. Hageja rõhutas märkide „SIR" ja „ZIRH" foneetilist sarnasust, mis muutis need tema arvates identseks, eriti arvestades seda, et parfüümide ja kosmeetikavahendite müük ei toimu eranditult nii, et neid tarbijatele näidatakse.

21. Kuigi ühtlustamisamet tunnistas osaliselt vaidlusaluste kaubamärkide foneetilist sarnasust, eitas ta, et see kokkulangevus võiks tekitada segiajamise tõenäosust, arvestades ühe, inglise keeles selge tähendusega märgi ja teise puht väljamõeldud märgi vahelisi suuri kontseptuaalseid erinevusi.

22. Esimese Astme Kohus, olles meenutanud kohtupraktikas segiajamise tõenäosuse kohta kehtestatud kriteeriume,[4] uuris, kas asjaomaste kaubamärkide sarnasuse aste on sellise tõenäosuse tekitamiseks piisavalt kõrge.

23. Ta võrdles neid visuaalsest, foneetilisest ja kontseptuaalsest aspektist, et hinnata, kas need on mõnedes riikides häälduselt sarnased.[5]

24. Seejärel, lähtuvalt Euroopa Kohtu teooriast, mille kohaselt võib ka üksnes kaubamärkide foneetiline sarnasus tekitada segiajamise tõenäosust,[6] hindas ta igast küljest kõiki asjassepuutuvaid tegureid, keskendudes vaidlusaluste kaubamärkide tervikmuljele ja pöörates erilist tähelepanu nende eristavatele ja domineerivatele osadele.

25. Selle uurimise tulemusel täheldati, et sõnal „SIR" on selge ja kindel tähendus, mida sihtgrupp tajub vahetult,[7] kuigi see ei tähista ühtegi kaupade eriomadust. Sellest asjaolust järeldas ta, et täheldatud kontseptuaalsed ja visuaalsed erinevused kaaluvad

4 — Edasikaevatud kohtuotsus, punktid 34–42.

5 — Sama kohtuotsus, punktid 44–47.

6 — 22. juuni 1999. aasta otsus kohtuasjas C-342/97: Lloyd Schuhfabrik Meyer (EKL 1999, lk I-3819, punkt 28).

7 — Slaavikeelsetes maades oleksid tarbijad selle kiiresti, kuigi parfümeeriasektoris mõneti üllatavana, ära tundnud, sest see sõna tähendab nende keeltes „juust"– nt „sýr" tšehhi keeles, „ser" (kõige sarnasem inglisekeelse häälduse) poola keeles, „syr" slovaki keeles ja „sir" sloveeni keeles.

üles foneetilised tunnused, kuna kaubamärk „SIR" sisaldab ka heraldilist kujutist,[8] ning kohaldas varem kehtestatud reeglit,[9] mille kohaselt kontseptuaalsed erinevused neutraliseerivad foneetilise sarnasuse.

26. Edasikaevatud kohtuotsuses omistati vähe tähtsust vastandatud kaubamärkide sarnasusele, leides, et kõnesolevaid kaupu turustatakse tavaliselt selliselt, et tarbijad tajuvad märke nägemise ja mitte üksnes või valdavalt kuulmise teel, vastupidi sellele, mida väitis hageja ja apellatsioonkaebuse esitaja oma väidete toetuseks tõendeid esitamata.[10]

27. Seetõttu lükkas Esimese Astme Kohus vaatamata kaupade ja teenuste osalisele sarnasusele või identsusele tagasi väite, et nende kahe kaubamärgi sarnasuse aste on kõrge ja tekitab segiajamist vaidlusaluste kaupade ja teenuste kaubandusliku päritolu osas,[11] ning jättis tühistamisnõude ja hagi rahuldamata.

8 — Punktid 49–51.

9 — 14. oktoobri 2003. aasta otsuses kohtuasjas T-292/01: Phillips-Van Heusen Corp. *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2003, lk II-4335) kehtestati kindel reegel, mida kasutati hiljem 17. märtsi 2004. aasta otsuses liidetud kohtuasjades T-183/02 ja T-184/02: El Corte Inglés *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2004, lk II-965, punkt 93) ja 22. juuni 2004. aasta otsuses kohtuasjas T-185/02: Ruiz-Picasso jt *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2004, lk II-1739, punkt 56), mille peale esitatud apellatsioonkaebuse osas ei ole veel otsust tehtud.

10 — Punktid 51–54.

11 — Edasikaevatud kohtuotsus, punktid 55 ja 56.

III. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

28. Äriühingu Mülhens apellatsioonkaebus registreeriti Euroopa Kohtu kantseleis 6. mail 2004 ja ühtlustamisameti vastus apellatsioonkaebusele sama aasta 27. juulil.

29. Pooled esitasid vastavalt repliigi ja vasturepliigi 20. oktoobril 2004 ja 28. jaanuaril 2005.

30. Kohtuistung, millel osalesid Mülhens'i, ühtlustamisameti ja äriühingu Zihr International Corp. esindajad, toimus 6. oktoobril 2005.

31. Apellatsioonkaebuse esitaja palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Esimese Astme Kohtu 3. märtsi 2004. aasta otsus kohtuasjas T-355/02;

— tühistada ühtlustamisameti teise apellatsioonikoja 1. oktoobri 2002. aasta otsus (asjas R 657/2001-2) Mülhensi ja

äriühingu Zirh International Corp. vahelises vastulausemenetluses;

— mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

32. Ühtlustamisamet, keda toetab esimeses kohtuastmes menetlusse astuja, palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja apellatsioonkaebuse esitajalt.

IV. Apellatsioonkaebuse väite analüüs

33. Mülhens tugineb ainult ühele väitele: määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punktis b viidatud segiajamise tõenäosuse mõiste rikkumine; ta jagab selle väite kahte ossa: ühes viitab ta nimetatud tõenäosuse olemasolule ja eelkõige mõjule, mida kaupade ja teenuste turustamise viis omab foneetiliste, visuaalsete ja kontseptuaalsete sarnasuste kaalumisele, teises vaidlustab ta reegli, mille kohaselt kontseptuaalsed erinevused neutraliseerivad teatud asjaoludel foneetilised sarnasused.

A. *Ainsa väite esimene osa*

34. Kõigepealt tuleb märkida, et see väite osa võib paista vastuvõetamatu, kuna selles taotletakse Esimese Astme Kohtu poolt faktiliste asjaolude, nimelt segiajamise tõenäosuse puudumise kohta antud hinnangu muutmist, samas kui Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 kohaselt ei kuulu seda liiki hinnangud tema pädevusse. [12]

35. Ent lähtudes põhimõttest *in dubio pro actione*, kui menetluse jätkamist kuni põhiküsimuse otsustamiseni soosivast tõlgendamise kriteeriumist, mis tuleneb õigusest tõhusale kohtulikult kaitsele, võib apellatsioonkaebuse esitaja eri argumentide ja repliigi tähelepanelikul vaatamisel välja tuua selle tegeliku tähenduse.

12 — Vt Euroopa Kohtu kohtuliku kontrolli ulatuse kohta kaubamärkide asjus minu 14. mai 2002. aasta ettepanek kohtuasjas C-104/00 P: DKV, milles otsus tehti 19. septembril 2002 (EKL 2002, lk I-7561, ettepaneku punktid 58–60).

36. Mülhensi arvates seisneb määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b rikkumine selles, et Esimese Astme Kohus ei järginud Euroopa Kohtu teesi selle kohta, et ka üksnes kaubamärkide foneetiline sarnasus võib tekitada segiajamise tõenäosuse.[13] Nimetatud ettevõtja arvates kaasneb see tõenäosus sellise sarnasusega automaatselt, kusjuures kaubamärgi visuaalne ja kontseptuaalne analüüs ei puutu asjasse.

37. Tema arvates rõhutab foneetilise sarnasuse tähtsust asjaolu, et klient ei näe alati ostmise ajal kaupa, kuna sageli jõuavad kaubad tarbijani kanaleid pidi, kus olulist tähtsust omab kaubamärgi hääldus, nagu kingituste puhul, posti- või telefonimüügi teel ja kauba soovitamisel selle valdkonna ettevõtjate poolt, näiteks ilu- ja juuksurisalongides või parfümeeriakauplustes.

38. Selle tõenduseks lisas ta oma repliigile ärakirja Landgericht Hamburgi (Saksamaa) 6. mai 2004. aasta kohtuotsusest, mis tehti kaubamärgiõiguse rikkumise menetluses, milles pooled ja vaidlusalused märgid olid samad, mis käesolevas menetluses. Selles kohtuotsuses tunnistas Saksa kohus asjaomaste kaubamärkide segiajamise tõenäosuse olemasolu, rääkides sõnaselgelt vastu käesolevas menetluses edasikaevatud varasemale kohtuotsusele.

13 — Eespool viidatud kohtuotsus Lloyd Schuhfabrik Meyer, punkt 28.

39. Ühtlustamisamet ei vaidlusta apellatsioonkaebuse esitaja analüüsi kaubamärkide foneetilise sarnasuse kohta, kuid ei ole nõus omistatama sellele olulist tähtsust. Lisaks leiab ta, et eespool viidatud kohtuotsuse Lloyd punktis 28 nähakse ette ainult *võimalus*, et foneetiline sarnasus tekitab segiajamise tõenäosust, ning et enne sellisele järeldusele jõudmist on tingimata vaja kõiki asjaomaseid elemente ja vastandatud kaupu igast küljest hinnata.

40. Ta omistab vähe tähtsust sellele, kuidas märkide kõla mõjutab nende turustamist, leides, et apellatsioonkaebuse esitaja toodud näited ei ole piisavad ega representatiivsed. Tema arvates ei ole viidatud olukorrad tavapärased, samas kui Euroopa Kohtu praktikas väljatöötatud kriteeriumidega püütakse just kindlaks määrata tüüpilisi või keskmiseid olukordi.

41. Peale selle ei ole ühtlustamisameti arvates Landgericht Hamburgi kohtuotsuses midagi imelikku, arvestades, et seal olid asjaolud Esimese Astme Kohtule esitatutest erinevad; vastasel korral tekitaks kohtuotsusest tulenev olukord talle muret, sest see asetaks pooled delikaatsesse, peaaegu väljakannatamatusse olukorda, arvestades, et siseriiklikud kaubamärkide kohtud kasutaksid segiajamise tõenäosuse hindamisel õiguslikke eeskirju, mis erinevad ühenduse kohtu omadest, kes — küll esimese astme koh-

tuna — teostab Euroopa Liidus üht põhipädevust. See viimane aspekt ei mõjuta siiski otseselt apellatsioonkaebuse lahendamist, mistõttu seda käsitletakse hiljem, kui apellatsioonkaebuse väidet on põhjalikult analüüsitud. [14]

42. Olles selgitanud oma arvamuse apellatsioonkaebuse esitaja väite esimese osa vastuvõetavuse kohta, keskendun selle teesi uurimisele, mille Euroopa Kohus sõnastas eespool viidatud kohtuotsuses Lloyd Schuhfabrik Meyer, täpsemalt selle punktis 28, milles sedastatakse, et „[...] ei saa välistada, et ka üksnes kaubamärkide foneetiline sarnasus võib tekitada segiajamise tõenäosuse [...]".

43. Tegelikult ei ole selle lause tähendus absoluutne, nagu väidab apellatsioonkaebuse esitaja, sest kohtuotsuses loetakse foneetilist sarnasust piisavaks, selleks et asjaomased kohtud tuvastaksid identsete kaupade puhul selle tõenäosuse olemasolu. Nende sõnade grammatiline tõlgendamine viitab sellele, et Euroopa Kohus *ei välista*, et sellest sarnasusest piisab segiajamise tõenäosuse tuvastamiseks, kuid ta ei nõua tingimata selle tuvastamist ainult helilise sarnasuse tõttu.

44. Loogilis-lingvistilisest küljest, kui „ei välistata võimalust", et midagi juhtub, siis nenditakse, et see on vähetõenäoline, vihjates nii selle ebaharilikkusele. Igatahes ei saa niisugusest kinnitusest tuletada üldreeglit, mille kohaselt on kaheldav, kas konkreetset juhtu kunagi tekib.

45. Väljapakutud tõlgendust kinnitab Euroopa Kohtu selle otsuse teiste keeleversioonide võrdlemine. See tuleneb näiteks kohtumenetluse keeleks olnud saksa keelest: „sich nicht ausschließen lässt, daß allein die klangliche Ähnlichkeit der Marken eine Verwechslungsgefahr [...] *hervorrufen kann*", kui ka prantsuse keelest: „qu'il ne saurait être exclu que la seule similitude auditive des marques *puisse créer* un risque de confusion" või inglise keelest: „it is possible that a mere aural similarity between trade marks *may create* a likelihood of confusion"; soovimata olla ammendav, kuid igasuguse kahtluse hajutamiseks tsiteerin ka hollandikeelset sõnastust: „niet valt uit te sluiten, dat de enkele auditieve gelijkenis tussen de merken verwarring [...] *kan doen ontstaan*" või itaaliakeelset sõnastust: „non si può escludere che la somiglianza fonetica dei marchi *possa creare* un rischio di confusione".

46. Mis puutub väitesse mõnede selliste turustamiskanalite tähtsuse kohta, kus tarbijad ei saa asjaomaseid kaupu näha — millest tulenevalt foneetiline sarnasus on olulisema tähtsusega, tuleks probleemi süüvimata märkida, et Esimese Astme Kohus lükkas selle edasikaevatud kohtuotsuse punktis 53 tagasi

14 — Vt tagapool punkt 58 jj.

ainult sellepärast, et hageja ei olnud seda nõuetekohaselt tõendanud. Seega ei ole asjakohane Mülhensi kriitika, et kõnesolevas kohtuotsuses ei omistatud nendele turustusviisidele nii suurt tähtsust, nagu nad väidetavalt vajanuks, sest see puudutab punktis 54 üksnes *täiendavalt* lisatud kinnitust, mis aga ei lükanud ümber eelnevas punktis öeldut.

47. Lisaks, mis puutub tõendi hindamisse, siis tuleb meelde tuletada, et vastavalt EÜ artiklile 225 ja Euroopa Kohtu põhikirja artiklile 58 saab Euroopa Kohtusse edasi kaevata ainult õigusküsimustes ning seega on Esimese Astme Kohtul ainupädevus tuvastada ja hinnata antud asjas olulisi faktilisi asjaolusid ning analüüsida tõendeid, välja arvatud juhul, kui tõendeid on moonutatud. [15] Järelikult ei ole Euroopa Kohus pädev kontrollima, kuidas on Esimese Astme Kohus neid ülesandeid täitnud.

48. Öeldust lähtuvalt tuleb väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata, sest määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b rikkumist ei täheldata.

15 — 1. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-136/92 P: komisjon *vs.* Brazzelli Lualdi jt (EKL 1994, lk I-1981, punktid 49 ja 66); 15. oktoobri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P: Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon (EKL 2002, lk I-8375, punkt 194) ja 10. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-312/00 P: komisjon *vs.* Camar ja Tico (EKL 2002, lk I-11355, punkt 69).

B. *Ainsa väite teine osa*

49. Apellatsioonkaebuse väite teises osas vaidlustab apellatsioonkaebuse esitaja reegli, mille kohaselt kaubamärkide kontseptuaalsed erinevused „neutraliseerivad" nende foneetilised sarnasused, ja mida Esimese Astme Kohus on kasutanud mitmes kohtuotsuses. [16] Ühelt poolt kritiseerib ta selle reegli alust, leides, et see on Euroopa Kohtu praktikaga vastuolus. Teiselt poolt kahtleb ta, et käesolevas kohtuasjas on ingliskeelsel sõnal „sir" selle hääldamisel sihtpubliku jaoks mõistetav tähendus.

50. Oma esimeses argumendis vaidlustab ta, et kõikide aspektide igast küljest hindamiseks oleks vaja uurida märke foneetiliste, visuaalsete ja kontseptuaalsete kriteeriumide järgi, sest tema arvates võib ka ühe taju jaoks ilmne sarnasus tekitada segiajamise tõenäosust, viidates taas ja selgelt juba nimetatud kohtuotsusele Lloyd Schuhfabrik Meyer, täpsemalt selle punktile 28.

51. Sellega seoses tuleks meelde tuletada käesoleva ettepaneku punkte 43–45, et lükata tagasi selle kohtuotsuse pakutav tõlgendamine, ja keskenduda selle tegelikule sisule.

16 — Viidatud käesoleva ettepaneku 9. joonealuses märkuses.

52. Teise argumendi kohta, mis puudutab sõna „sir" tähendust, tuleb eelkõige märkida, et tegemist on tühistamishagi menetlemisel Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatud faktiga, mida Euroopa Kohus ei ole vastavalt oma põhikirja artiklile 58 pädev kontrollima, nagu ma juba selgitasin. Kui aga mõista seda argumenti tähenduses, et sellega vaidlustatakse eespool nimetatud neutraliseerimisreegli õiguspärasus, tuleks selle kohta teha mõned tähelepanekud.

53. See ei ole esimene kord, kui Euroopa Kohtus tõstatatakse küsimus selle segiajamise tõenäosuse hindamiseks kasutatava reegli kehtivuse kohta; ka ei ole see esimene kord, kus ma selle osas seisukohta avaldan. [17] Kohtupraktika moodustab siin põhiliselt kohtuotsus SABEL, milles Euroopa Kohus nõudis kõikide konkreetsel juhul tähtsust omavate asjaolude arvessevõtmist, [18] lisades, et vastandatud kaubamärkide visuaalse, foneetilise või kontseptuaalse sarnasuse igast küljest hindamine peab põhinema neist tekkival tervikmuljel, [19] arvestades eelkõige märkide eristavaid ja domineerivaid osi. [20]

54. Neid määravaks peetavaid visuaalseid, foneetilisi või kontseptuaalseid komponente peab igal konkreetsel juhul hindama hagi arutav kohus, teades, et Euroopa Kohtu kontroll ei hõlma selles valdkonnas puhtalt faktilisi aspekte.

55. Ma olen ühes teises ettepanekus [21] juba märkinud, et see kontroll on asjassepuutuv ainult juhtudel, kui vaidlustatud reeglit on kasutatud absoluutselt ja *a priori*, analüüsimata eelnevalt eraldi eri komponente, ning kohaldades reeglit automaatselt, vastupidi eespool nimetatud Euroopa Kohtu praktikale. Mõistagi peaks apellatsioonkaebuse esitaja samuti viitama faktide moonutamisele; [22] see võimalus tuleb siinkohal välistada, sest seda ei ole apellatsioonkaebuses tehtud.

56. Edasikaevatud kohtuotsuse punktides 44–47 uuriti kõiki elemente kooskõlas selle kohtupraktikaga, ning seejärel käsitleti punktis 50 määravaks peetavat — kontseptuaalset osa, mis puudutab kaubamärgi „SIR" sõnalise osa tähendust.

17 — Ettepanek, mille ma esitasin 8. septembril 2005 kohtuasjas C-361/04 P: Ruiz-Picasso jt *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, milles otsus tehti 12. jaanuaril 2006 (EKL 2006, lk I-643, ettepaneku punkt 27 jj).

18 — 11. novembri 1997. aasta otsus kohtuasjas C-251/95 (EKL 1997, lk I-6191, punkt 22).

19 — Eespool viidatud kohtuotsus SABEL, punkt 23.

20 — Vt ka eespool viidatud kohtuotsus Lloyd Schuhfabrik Meyer, punkt 25.

21 — Eespool viidatud 8. septembri 2005. aasta ettepanek kohtuasjas Ruiz-Picasso jt *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, punkt 35.

22 — 2. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-53/92 P: Hilti *vs.* komisjon (EKL 1994, lk I-667, punkt 42).

57. Järelikult ei rikkunud Esimese Astme Kohtu otsus seda kohtupraktikat järgides mingil moel määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b, mistõttu tuleb apellatsioonkaebuse ainsa väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

C. *Landgericht Hamburgi kohtuotsus*

58. Nagu ma käesoleva ettepaneku punktis 38 nimetasin, tunnistas Landgericht Hamburg oma 6. mai 2004. aasta otsuses segiajamise tõenäosust menetluses, kus arutati kaubamärgiõiguse rikkumist samade märkide osas käesoleva apellatsioonkaebuse esitaja ja esimeses kohtuastmes menetlusse astuja vahelises vaidluses.

59. Selline asjaolu ei ole ühenduse kaubamärkide kaitse süsteemi struktuuri arvestades üllatav, kuigi selle esinemine ei ole normaalne ja veelgi vähem soovitav.

60. Ühenduse kaubamärgid ja siseriiklikud kaubamärgid ei esine koos veekindlates ruumides, millel puudub mistahes seos, vaid esinevad koos ühises ruumis; ja kuigi need üksteist vastastikku ei toeta, seonduvad need omavahel, muutudes vastastikku läbilaskvateks,[23] sest — nagu on sedastatud määruse nr 40/94 põhjendustes — ühenduse õigusnormid ei asendanud kaubamärke käsitlevaid liikmesriikide õigusnorme.[24]

61. See vastavus siseriikliku õigusega väljendub ühenduse kaubamärkide rikkumise juhtudel, mida reguleerib Euroopa õigus, ja teise võimalusena liikmesriikide õigus,[25] nagu oleks tegemist ümberpööratud subsidiaarsuse põhimõttega.[26] Seega, kui määruse nr 40/94 artikli 14 alusel reguleerivad ühenduse kaubamärgi mõju ainult selle määruse sätted, siis selle tööstusomandiõiguse rikkumist reguleerib siseriiklikele kaubamärkidele kohaldatav siseriiklik õigus — süsteem, mida osa õigusteooriast peab põhjendatult segadust põhjustavaks.[27]

62. Sama määruse artikli 92 punkti a alusel on seoses ühenduse kaubamärkide õiguste rikkumisega algatatud hagide arutamiseks

23 — Álvarez, J., „Marca comunitaria y marcas nacionales", Alberto Bercovitz Rodríguez-Cano (Coord.), *Marca y Diseño Comunitarios*, Pamplona, Aranzadi, 1996, lk 191 jj, eelköige lk 195 jj.

24 — Nimetatud määruse viies põhjendus.

25 — Määruse nr 40/94 artikli 14 lõige 1.

26 — Ühenduse õiguse tuntud põhimõtte selline ümberpööratud kuju on pärit teosest Gastinel, E., *La marque communautaire*, Pariis, L.G.D.J., 1998, lk 197.

27 — Bender, A., „Artikel 14", Ekey, F. L. ja Klippel, D., *Heidelberger Kommentar zum Markenrecht*, Heidelberg, C. F. Müller, 2003, lk 953; samas tähenduses eespool viidatud Gastinel, E., lk 197.

ainupädevad ühenduse kaubamärkide kohtud.[28] Siitpeale näib regulatsioon tuginevat ebakindlatele alustele segadusse viiva terminoloogia tõttu.[29] Lühidalt ja üksikasjadesse laskumata — mis läheks käesoleva arutluse eesmärgist kaugemale — võib välja tuua järgmised aspektid.

63. Menetluse osas kontrollivad need kohtud esiteks omal algatusel, kas menetlus kuulub määruse nr 40/94 artiklite 93 ja 94[30] kohaselt nende kohtualluvusse, ja kohaldavad seejärel selle määruse artikli 97 lõike 3 alusel norme, mis kehtivad kohtu asukohaliikmesriigi õiguskorras sama liiki hagi puhul, ilma et see piiraks määruse erisätete kohaldamist, mis on tegelikult napid ja laialivalguvad, vaatamata sellele, et seadusandja soovis neile omistada ühtset ja autonoomset orientatsiooni.[31]

64. Sisu osas näevad viidatud määruse nr 40/94 artikli 9 lõiked 1 ja 2 ainult ette omaniku *ius prohibendi* ja „mõistliku" *(sic)* kompensatsiooni tegude puhul, mis pannakse toime pärast ühenduse kaubamärgi taotluse avaldamise kuupäeva ja mis oleksid pärast kaubamärgi registreerimise avaldamist keelatud. Sellele lisandub õigus taotleda sõnaraamatus, entsüklopeedias või muus sellises teatmeteoses avaldatud kaubamärgi kohta märkme lisamist, et tegemist on registreeritud kaubamärgiga.[32] Nendel juhtudel kohaldatava õiguse kohta midagi sätestatud ei ole, mistõttu ühenduse kaubamärkide kehtivuse ja rikkumise hagide puhul langevad *ius* ja *forum* kokku, nii et pädev kohus kohaldab omaenda õigust, mi sel juhul omandab ühenduse õiguse staatuse.[33]

65. Seevastu kõikide muude hagide, eelkõige kahju hüvitamise hagide puhul, kohaldatakse määruse nr 40/94 artikli 98 lõike 2 alusel selle liikmesriigi õigust, kus õiguste rikku-

28 — Vastavalt määruse nr 40/94 artikli 91 lõikele 1 on nendeks siseriiklikud esimese ja teise astme kohtud, kelle liikmesriigid on määranud neile [selle määrusega] pandud ülesannete täitmiseks. Sellest tulenevalt ei ole, erinevalt ühtlustamisameti aktide ja otsuste vastu algatatud menetlustest, Euroopa Kohus nende puhul viimane kohtuaste, kuigi need on hõlmatud EÜ artikli 234 kohase kohtuliku koostöö mehhanismiga. Vt selle kohta von Kapff, P., „Artikel 91" eespool viidatud teoses Ekey, F. L. ja Klippel, D., lk 1248.

29 — Kriitika on üksmeelne, Desantes Real, M., „La marca comunitaria y el Derecho internacional privado" eespool viidatud teoses Alberto Bercovitz Rodríguez-Cano (Coord.), lk 247, annab ühtlasi juhiseid määruse nr 40/94 nende artiklite, mis käsitlevad kohaldatava õiguse väljaselgitamist, st põhiliselt artikli 14 lõike 1 ja artiklite 97 ja 98 tõlgendamiseks.

30 — Määruses nr 40/94 sisalduvate rahvusvahelise eraõiguse sätete probleemide kohta vt eespool viidatud Desantes Real, M., lk 225 jj; von Kapff, P., „Artikel 93" ja „Artikel 94", lk 1249 jj, eespool viidatud teoses Ekey, F. L. ja Klippel, D.; ja Lobato García-Miján, M., *La marca comunitaria — Aspectos procesales y de Derecho Internacional Privado del Reglamento sobre la marca comunitaria*, Bologna, Real Colegio de España, 1997.

31 — Morenilla Allard, P., *La protección jurisdiccional de la marca comunitaria*, Madrid, COLEX, 1999, lk 141, teosest kumab läbi mõte, et liikmesriikide menetlusnormidele tugineti pigem vajadusest kui vaba valiku alusel. Samas mõttes eespool viidatud teos Gastinel, E., lk 198.

32 — Määruse nr 40/94 artikkel 10.

33 — Eespool viidatud teos Lobato García-Miján, M., lk 183.

mine toime pandi *(lex loci commissi delictii)*, mille tulemus on see, et ühenduse kaubamärkide kohtud on sunnitud üha enam abiks võtma välisriikide õiguse, mis läheb vastuollu seda liiki tööstusomandi loomisel silmas peetud ühtsuse põhimõttega.[34] Seega on vastutust kahju tekitamise eest käsitlevad sätted ja kohtupraktika liikmesriigiti erinevad; see mõjutab hüvitise suurust, mis ühes või teises kohtus rikkumise ohvriks langenud ühenduse kaubamärgi omanikule tema õiguste rikkumise eest tekitatud kahju ja hüvitise taseme hindamiseks kasutatavate kriteeriumide alusel välja mõistetakse.[35]

66. Ühenduse kaubamärkide kohtute poolt vastuvõetud ajutiste ja kaitsemeetmete suhtes omakorda kehtib määruse nr 40/94 artikli 99 alusel *lex fori*. Nende ulatus sõltub siiski meetme võtnud kohtu pädevuse alusest: kui see tuleneb artikli 93 lõigetest 1, 2, 3 või 4, on need rakendatavad mis tahes liikmesriigis; seevastu rikkumise toimepanemise asukohajärgse ühenduse kaubamärkide kohtu võetavad meetmed on rakendatavad ainult liikmesriigis, kus see kohus asub.[36]

67. Lõpuks tuleb ühenduse kaubamärkide kohtute pädevust käsitlevate Euroopa õigusnormide ülevaates märkida üht väga huvitavat aspekti, mis on mõeldud vastuoluliste kohtuotsuste vältimiseks.

68. Teadvustades selles keerukas menetlus- ja materiaalõigusnormide kogumis kätkevat ohtu, sätestas seadusandja määruses nr 40/94 mõned mehhanismid selle probleemiga toimetulemiseks. Nimetada tuleb kuueteistkümnendat põhjendust[37] ning ka sätteid seotud hagide (artikkel 100) ja pooleliolevate kohtuasjadega sarnaste juhtude kohta[38] (artikkel 105). Sellesse kategooriasse kuulub ka artikli 96 lõige 7 ühenduse kaubamärkide kohtu volituste kohta vastuhagide puhul.

69. Kõik need sätted käsitlevad poolelioleva menetluse võimalikku peatamist või menetlust algatava avalduse vastuvõetamatust nii ühenduse kaubamärkide kohtu kui ka muu

34 — Von Mühlendahl, A. ja Ohlgart, D. C., *Die Gemeinschaftsmarke*, München, C. H. Beck ja Stämpfli + Cie AG, 1998, lk 213 ja 214.

35 — Eespool viidatud teos Lobato García-Miján, M., lk 187.

36 — Bumiller, U., *Durchsetzung der Gemeinschaftsmarke in der Europäischen Union*, München, C. H. Beck, 1997, lk 21.

37 — Mille kohaselt „samu toiminguid ja samu isikuid käsitlevates kohtuasjades ühenduse kaubamärgi ja paralleelsete siseriiklike kaubamärkide kohta tuleks vältida vastandlikke otsuseid; [...]".

38 — Eespool viidatud teos Lobato García-Miján, M., lk 219.

siseriikliku kohtu poolt ainsa õigustusega, et püütakse vältida vastuolulisi otsuseid, nagu tuleneb määruse seitsmeteistkümnendast põhjendusest.

70. Ent ei ole kohane laskuda nende sätete üksikasjadesse, sest nendes käsitletakse olukordi, millega ei ole tegemist Landgericht Hamburgis toimunud kohtuvaidluses, kus ei olnud tegemist vastuhagiga, poolelioleva kohtuasjaga ega siseriikliku kaubamärgi rikkumisega seotud hagiga; seal oli tegemist ühenduse kaubamärgi õiguste rikkumisega, mille eest nõuti kahju hüvitamist, samas kui paralleelselt arutati Esimese Astme Kohtus tühistamishagi, mis oli esitatud ühtlustamisameti teise apellatsioonikoja otsuse peale seoses äriühingu Mülhens vastulausega kaubamärgi „ZIRH" registreerimisele. Tuleb tunnistada, et sellist juhtumit ei ole sõnaselgelt reguleeritud määruses nr 40/94 ega üheski teises õigusaktis. [39]

71. Sellele vaatamata ei takista sõnaselge õigusnormi puudumine ühenduse õigus-

korra, eelkõige siseriiklike kohtute ja Euroopa Kohtu õigusalase koostöö üldsisu ja -põhimõtete ning ühenduse õiguse tõhususe põhimõtte ja EÜ artiklis 10 sätestatud lojaalse koostöö kohustuse põhimõtte kohaldamist.

72. Kuigi põhirolli täidab EÜ artikli 234 raames siseriiklik kohus, esitades oma äranägemisel tõlgendamist käsitleva eelotsuse küsimuse või võttes küsimuse tagasi, [40] ei tohiks unustada, et selle õigusabivahendi esmane otstarve on tagada ühenduse õiguse ühetaoline kohaldamine. [41]

73. Ühtlasi kehtestab EÜ artikkel 10 liikmesriikide lojaalse koostöö kohustuse raames ka siseriiklikele kohtutele kohustusi, [42] näiteks kohustuse tõlgendada siseriiklikku õigust, pidades silmas ühenduse õiguskorda ja eelkõige direktiive. [43]

39 — Landgericht Hamburgi kohtuvaidlusele ei anna sobivat lahendust ka Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/48/EÜ intellektuaalomandi õiguste jõustamise kohta (ELT L 157, lk 45; ELT eriväljaanne 17/02, lk 32), mis on kaubamärkidele kohaldatav selle artikli 1 alusel ja mille eesmärk on kümnenda põhjenduse kohaselt „ühtlustada [intellektuaalomandiõiguste kaitse alaseid liikmesriikide seadustikke], et tagada siseturul kõrge, võrdväärne ning ühetaoline kaitsetase".

40 — Seevastu on kehtivust käsitleva eelotsuse küsimuse esitamine kõikidele siseriiklikele kohtutele kohustuslik (22. oktoobri 1987. aasta otsus kohtuasjas 314/85: Foto-Frost (EKL 1987, lk 4199)). Selle kohustuse ulatuse kohta vt siiski minu 30. juuni 2005. aasta ettepanek kohtuasjas C-461/03: Gaston Schul Douane Expediteur, milles otsus tehti 6. detsembril 2005 (EKL 2005, lk I-10513, ettepaneku punkt 60 jj).

41 — 6. aprilli 1962. aasta otsus kohtuasjas 13/61: De Geus en Uitdenbogerd (EKL 1962, lk 89) ja 24. mai 1977. aasta otsus kohtuasjas 107/76: Hoffmann-La Roche (EKL 1977, lk 957, punkt 5).

42 — Vt selle kohta Von Bogdandy, A., „Artikel 10", teoses Grabitz, E. ja Hilf, M., *Das Recht der Europäischen Union*, München, C. H. Beck, 2005, lk 19, punkt 53 jj.

43 — 14. juuli 1994. aasta otsus kohtuasjas C-91/92: Faccini Dori (EKL 1994, lk I-3325, punkt 22 jj).

74. Järelikult, kui siseriiklik kohus teeb kohtuotsuse, milles ta kasutab määramata õigusmõistet, mis tuleneb sellisest vahetult kohaldatavast ühenduse õigusnormist, nagu ühenduse kaubamärkide valdkonnas segiajamise tõenäosust reguleeriv õigusnorm, mis läheb selgelt vastuollu Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu praktikaga, siis tuleb tal viidatud kohustuste ja eelotsuse küsimuse eesmärgi järgimiseks kasutada EÜ artiklis 234 ette nähtud võimalust, et vältida liidu raames erinevate kohtuotsuste kooseksisteerimisest õigusvaldkonnas põhjustatud õiguskindluse puudumist.

75. Saksa kohtu otsuses jäetakse kõrvale Esimese Astme Kohtu seisukoht, et kahe kaubamärgi foneetilise sarnasuse aste on nii väike, et sellest ei piisa segiajamise tõenäosuse tõendamiseks, kuna märkide samasuse aste ei ole piisavalt kõrge. Landgericht Hamburg tugineb oma otsuse põhjendamiseks Bundesgerichtshofi (Saksa kõrgeim tsiviil- ja kriminaalkohus) kohtupraktikale, mille kohaselt jätab segiajamise tõenäosuse hindamisel foneetiliste sarnasustega arvestamata jätmine kaubamärgi omaniku õigustamatult ilma osast kaitsest, millele tal on õigus.

76. Kuigi on aktsepteeritav, et EÜ artikli 234 teise lõiguga hõlmatud siseriiklikel kohtutel, nagu Landgericht Hamburg, on eelotsuse küsimuse esitamiseks teatud kaalutlusõigus,[44] nõuab ühenduse õiguse ühetaolise kohaldamise vajadus EÜ artikli 234 rakendamist nimelt siis, kui siseriikliku kõrge kohtu tees on ühenduse kohtu omaga vastuolus, eriti arvestades asjaolu, et Euroopa Kohtu arvamus võib olla kohtuvaidluse lahendamiseks määrav.

77. Asjaolu, et Saksa esimeses kohtuastmes vastu võetud otsuse peale oli võimalik edasi kaevata, ei vähenda põhiliselt õiguskindluse osas tekitatud kahju, nagu tõstab esile komisjon. Ühenduse õigusnormi niivõrd ilmse vastuolulise tõlgendamise korral oli ainus lahendus kasutada EÜ artiklit 234;[45] jääb siiski üle loota, et apellatsioonikohus parandab tekkinud olukorra tõlgendamise ranguse huvides ja Euroopa vaimus, millest on selle riigi kohtud oma tegevuses juhindunud, olles asutamislepingus sätestatud koostöös Euroopa Kohtuga alati esirinnas.

44 — Annand, R. ja Norman, H., *Guide to the Community trade mark*, London, Blackstone Press Limited, 1998, lk 210.

45 — Sellisest ühenduse kohtu autoriteedile otseselt vastu seismisest võib tuleneda liikmesriigi vastutus kohtu — isegi kui tegemist ei ole kõrgema kohtuga — poolt ühenduse õiguse rikkumise eest, lähtudes Euroopa Kohtu 30. septembri 2003. aasta otsuses kohtuasjas C-224/01: Köbler (EKL 2003, lk I-10239) sedastatud kohtupraktikast.

78. Tõenäoliselt ei tule üksnes kahetseda Landgericht Hamburgi toimimisviisi selles kontekstis; tuleks loota, et seda laadi tõrked lakkavad ja et seadusandja mõistab, et kogu ühenduses majandustegevuse ühtlase arengu hõlbustamiseks kehtestatud keerulist õiguslikku raamistikku on vaja kiiremas korras paremaks muuta, viies siseturu rajamise täielikult lõpule ja tagades selle hea toimivuse Euroopa Liidus, kes on üha enam veendunud oma olulises panuses parema kontinendi ülesehitamisse.

V. Kohtukulud

79. Kuna Mülhensi esitatud apellatsioonkaebuse väide lükati põhjendamatuse tõttu tagasi, tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta ja mõista käesoleva apellatsioonkaebuse menetlemisega kaasnenud kulud välja nimetatud äriühingult.

VI. Ettepanek

80. Esitatud põhjendustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku jätta rahuldamata Mülhens GmbH & Co. KG apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu 3. märtsi 2004. aasta otsuse peale kohtuasjas T-355/02, ning mõista kohtukulud välja apellatsioonkaebuse esitajalt.